

HERCVLES POST ATLANTEM

Infracto virtutum robore
HONORARIUM PONDUS SUSTINENS.

SEU

Perillustris & Admodum Reverendus Pater,
P. BARLAAM IASINSKI,
Vicarius sedis Metropolitanae Kiioviensis,
Præfatus Canonici Sancti Nicolai Polymno Kyiœnicæ.

Postquam

Perillustris ac Admodum Reverendi Patris
P. INNOCENTII GIZIEL
ARCHIMANDRITÆ PIECZARIENSIS.
Emeritum eiusdem Archiepiscopatus munus,
Cum festino omnium applausu,

SUBIENS.

Anno quo caelestis ille Hercules, Iarneo demicto
niostro, Terminali Crucis Columnæ, non plus ultra
inscripsit,

Si cupit Autoris lector cognomina nosse
Principium Platanus, clausula fides erit.

W Czernobowic W Draferni Switco Colecticy Jinsicy.

Perillustri ac admodum Reverendo Patri
P. BARLAAMO IASINSKI
 ARCHIMANDRITÆ PIBZARIENSI
 Domino, Pastori, Patrono, Mecenatiq; suo
 Munificentissimo,

Dignam Inclinationem, & perennem felicitatem.

AD Solennem, in emerita honoris saſigia
 ascensum, etiam meus animus letantium sese
 turba ingerit. Perillustri Antistes. Tanto
 scilicet validiori impetu in Tus procurrit venera-
 tionem, quanto maior è distantiori spatio impetus
 intendi solet. Etiam enim ultra Philosophia ali-
 quantum, licuit progredi metas, ac in distans age-
 re, ubi vectigales macenati plausus dare necessum
 est, nec pennam alioquin obsequentiore esse in
 suo munere oportuit, quam dum per tantam di-
 stantiam instipendiarias Patrono suo, a gratula-
 tionis, prouolare necessum foret. Habetis nimi-
 rum magna mentes commune quidpiam cum ipso
 sole, quod & illè in altum sese erigens, in remotis-
 sima quaque suis vibret radios, Et vos in sublimes
 honorum euecti clinos, distantissimos quosque ad
 solennem ritum & tripudia excitetis. Quanquam
 non omnino distans est, cuius client animus affectu
 Comes, submissione famulus, propensione manci-
 pinum, pedisequo gresu Tibi famuletur, & studiosa
 propensio cernuo ritu, minimos quosque nutus se-
 qui,

qui, imò praeuolare prona existis. Quasi ideo dum taxat sollicitus mei animus à Te in Poloniam ac Lituaniam sese contulisset, ut ab Aquila Sarmatica, & Equite Lituano promius didicisset in Tua currere obsequia, & ab illa candorem, ab hoc robur, utrinque celeritatem in Tua obsequia derivare. Praeuolat itaque etiam nunc propensissimus in debitam Tibi venerationem animus, & cum gestientis laetitiae magnitudo, sese intra viscera gaudentis capere nequeat, angustas pectoris latebras dedignata foris prominet, hacque pagina candoris sui iudicio, Tuum comparet ante Conspectum. Nec mirare huius Exilis nimium Laboris Autorem, sese coram Te gratulandum sistere haud ausum fuisse, quem ut pote Elinguem Oratorem, & debita Laudis rudissimum, ipsa infamis erubescendi necessitas absterruit. Maiorem ergo à longinquo intendi reuerentiam arbitratus, paginam hanc sui sermonis & affectus Ministram, lauem aliam, nisi à solo Tuo Nomine pondus haberet, substituit, id unicum obnixè postulans, ut Candorem potius in ea legat, quam trinitalem sterilis ingenii venam, laboremque hunc non ex actu, sed ex conatu, nec ab Effectu, sed ex affectu, velis estimare.

Perillustri ac admodum Reuerentia Paternitati vestrae Dno Pastori Patrono, Accusationis Iure Munificentissimo.

Fauentissimus insimurque pedisequa

Simeon [Stefan] Jaworski
 Simeon [Stefan] Jaworski

Bene iterum habet Picczariense Celum pulchre
 ut Luna **MARIAE**. Preses Illustrissime. Bene in
 qua dum Atlanti non impar successit Hercules Ap-
 tus uterque tanto ponderi bailulus. Nimirum Hercul-
 eis tantummodo aut Atlanteis, serenus hic **VIRGINIS**
 Olympus indiget Lacertis, infamem alias passurus
 occasum, si ignavo cuspiam Mirmidoni, aut iner-
 ti incumberet Pumilioni. Quippe in hoc etiam
 rerum magnitudo, non mediocrem querit & iactat
 gloriam, quod non nisi magno robore teneatur, mi-
 nus habitura laudis, si exiguis staret viribus. Nec
 sane alium quempiam tuic Virgineo Celo oriri o-
 portuit, nisi Te prima magnitudinis sydus, solem
 dixisse debueram, nisi quod in Te turpem macu-
 lant, nulla oculata Mathejis, imo ne Liyor eti-
 am sedulus rerum indagator possit suspicari.
 Extincto primo sydere Illustrissimo illo Castore, (Tu-
 um loquor Antecessorem) nihil debueras oboriri
 Pollux hoc non nisi cum discrimine, quod ille non
 Exoratus oriatur, Tu vix inuitus non tam viduato
 bono, quod Expectantiu obtutibus & desideriis illu-
 xisti. Et certe ecclipsato illo lucidissimo Phospho-
 ro. (Tuum dico Predecessorem) squalidas mero-
 rum noctes, horridamque lacrymarum tempesta-
 tem unusquisque ominabatur, nisi serenior Phabus
 tristem hunc **VIRGINIS** Picczariensem irradi-
 sset olympum, & pulsisset merorum nubibus, pri-
 mum uniuersis iudam restituisset palamque fecis-
 set, eo fertilitatem Diuinissimi Alius Palmitis
 (**MARIAM** loquor) progressam esse, ut

... uno amisso ramo non deficiat alter
 aureus, & simili frondeat Virga met illos
 Doleremus equidem deplorandum Antecessoris Tui
 obitum, nisi parem Te sibi, viduato reliquisset
 bonori, palamque ostendisset, Te non honoris dum
 taxat, sed etiam virtutum glorioseque factorum esse
 exasse heredem, nec in locum tantum modo verum
 etiam in mores suos immigrasse. Maiora nun-
 quam Prædecessor Tuus sui desideria posteritati re-
 liquisse poterat, quam dum prospexit ne desidera-
 retur. Sed nec in Te minor recondat Gloria, ut
 enim sua prole habet Eucomia Leon suo in omnibus
 assimilata Prototypo, ita non mediocrem meretur
 laudem probus hares bono Antecessori in omnibus
 non dignissis. Neque profecto pondus hoc honora-
 rium in Te demissum alios humeros ambitioso po-
 sece conatu & debuerat & potuerat, nisi Tuos,
 quos iam satis aliis manere antecessorū eiusmodi
 oneravires exeresse. Præluernat nimirum ceteri
 honores, emerito huic Pastores dignitatis fastigio, &
 solem hunc, purpurata antecessorū honorum præcipit
 aurora, quasi prædromo passim, in altiora honorum sub-
 sellia Tibi viam demonstraret. Prælium utique
 honoris in primis Tibi fecerat Pallas Mobiliana
 vel inde ominata Te olim Picezariensi Cælo velut
 alterū præfuturū Iovem, è cuius cerebro tunc nata
 fuerat Mobiliano Atheneo. Scilicet antiquam in
 Immenso illo Gratiarum MARI, honorarium Pa-
 stores dignitatis. Navigium recturus subistes, de-
 bucras in placido illo Tulliano Eloquente flumine
 Mobi

In Colle-
 gio Max-
 hileano
 Rector.

Mobilibus tunc palæstris latè diffuso, honorariam
 cæxise trivium, ut vel inde ceteri discerent, bono.
 rarit & onerariis manibus regendis, nullum digni.
 orum Argonautam, quàm cui nitidior illa Pbaros
 sapientia præcueret. Commiserat postquam Pastro.
 calum virgæ bonus ille Myrthæus Pastor Tuo
 Fideli dextra, ut tempestivè manuum erudiret ad
 emeritos dignitatis Pastores sacces capessendos.
 Et certe leviori pondere vires erudire oportuit ut
 graviter a vitio sentires. Quippe succumbit quæ
 a quo magno preceps cedere quisquis vitari asitit.
 nite neglexit. Sed quoniam modo & robore,
 tum hanc, tum ceteras honorum valet sustinere
 Heracles robustissime, varret Tuo Nomine &
 meritis superba pagina.

In Cæno
 bio Libri
 N. 1. 1. 1.
 Abbas.

ITAQUE HERCULES INVICTE

Primum Tibi robur in honorario pondere sustinendo

SAPIENTIA.

Facessite hinc robustissimi sampsones quorum vi
 res tanto debiliores quanto magis ab imbelli hoste,
 quia femina profligato. In hoc non nisi vestrum
 iactate robur, quod vobismet ipsis parviale extruxe
 rit monumentum, sypsi veriores in propriam per
 nicie saxa rotantes. Non vos ego non vos bono
 vario pondere adhibere velim, illos potius, quorum
 Totum robur desinit in sapientiam. Illos inquam
 robustissimo: Hercules, qui plusquam lerneo igno
 rantia monstro victoriosissime profligato, Togita

Laureatque, perennaturas sua sapientia pyramides
 tanquam Trophaeum erigunt inmortale. Pergite
 ambitiosi Honorum Tantalii, quo vos vesana im-
 pellit Cupido, nervos intendite, vires exantlate, ener-
 uate robur. Habere se fugientia regalium dignitatum
 poma ambitiosam vestri famem non satiabunt imo
 magis intendent. Et hanc obstinatum in honores
 pertinaciam elident eludentque. In solidum ada-
 mantem, noua metamorphosi vestra abeant robora
 Mibi credite, haec tam ingens.

Vis Consilii expert mole vult sua.

Sola nimirum sapientia bonoris bairula est, nec un-
 quam feliciter digniusue Laboriosi laesiones aureo
 bonoris vellere potiuntur, quam dum per inundan-
 tem propriis sudoris pelagum nauigantibus, Lucida
 sapientia Pharos illuxerit. Nunquam facilius in-
 uior alias bonorum labyrinthos solliciti ingrediuntur
 Thesei, quam dum certiozem prodromam, Aria-
 dnam illam sapientiam inquam habuerint. O-
 quot absque hoc sapientia Phosphore, noui solet,
 deplorandi illi Phactentes alta petant, non aliud
 sui ambitiosi ausus recepturi premium, quam dolen-
 dum Exitum Et Exitium.

--- Tolluntur in altum

Quid:

ut lapsu grauiore ruant.

Arduum scilicet iter est ad sublimia, Et praestantem
 bonorum magnitudinem, cognata excelsis vertigine
 ipsoque casu venerari quandoque contingit, quisquis
 infracto

*infracto sapientie robori non innititur. Icarus
 sit necesse est, Vitreo daturus Nomina ponto, quē
 non literario labori dedita penna, nec Atticus no-
 otus ala, sed leuis nimium ambitiosi Conatus plu-
 me in sublimia enexere. Solius sapientie hæc est
 seu natura seu fortuna, vt ad sublimia bonorum
 fastigia, ad glorioſiore quē ſolidiore paſſu eluctetur.
 Solius sapientie tam firmum robur est, vt non
 tantum enervari ſed ingemiſcere etiam honoraria
 mole preſum deteſtetur.*

*Eloquere iam lingua Tuum Mecenatem & quid
 quid inter agnata Tibi concludis arcana Totum id
 effunde in vectigalia ſapientie Antiquis præconia.
 Verum enimvero magnum id Tibi incumbit nego-
 tium inafueta tanto oneri lingua. Tutius Har-
 doratem, quam Tullium agere Tibi hic expedit,
 & aliqua tantum provere, plurima vero ſolo ſilen-
 tio & ſupore venerari. Tanta nimirum ſunt de-
 bita magnis virtutibus dicendi onera, vt quoties
 rudibus loquendi incumbunt linguæ, toties inſoli-
 ta metamorpoſi obmutefcere efficiant. Quan-
 quam non omnino etiam Præſes Illuſtriſſime Lucil-
 lus hic Tue ſapientie Pæbus exiguis aliena lau-
 dis eget ſacibus non immemor quod.*

*Ipsa ſibi virtut prætium, nec Laudibus vllis
 Erigitur plauſuque petit clareſcere vulgi.*

*Illuxerat ad hæc in iuuenili etate illa Tus ſcientie
 aurora ſerenū Roxolano Horizontē ſudam ominata
 vbi nec dum iuuenilia prætergreſſus tempora, & iam
 ſenium attigeras non quidem etate ſed virtute, mo-
 ribus*

B

ribus

Claud:

Ex Colle
gio Mo
bileano
in Acade
mia Cra
coviensi
Magist.

ribus, et sapientia, vere maturus adolescens cui ni-
hil inueniis fuerat prater etatem. In exiguo adhuc
Corpore Gigas latitabat animus, unde nec strictio-
ribus Mobiliano Athenici contentus angustiis, am-
plissimis vix poterat Alma vniuersitatis Cracouien-
sis Limitibus comprehendi vt doceret magnis ani-
mis, aetas angustias, into nec vnum orbem posse
sufficere. Non planum Tibi equidem iter in lyceo
Cracouicensi fuerat ad excelso sapientie cliuor. Et
amena hec Tuae Doctrina rosa non absque spinarū
fuit satellitio, illudque tam suauis tue facundie ne-
ctar, non sine apium aculeis. At vel inde maior
Tua Gloria accessit cumulus, quod hec tanto glo-
riore, quanto fortiore animo pertuleris, doceres
que Generosam Indolem nunquam per mollia incede-
re, magisque animis aduersa esse Lydiū lapide cu-
explorentur tantū modo non allidantur. Honora-
rias postea triremes quis Te tunc denegasset optime
gubernaturū cum in tanta aduersorum tempestate,
solicitam protunc tua vita ratem, tot agitata siu-
tibus prouidq; rexisset argonauta, non alibi ratus
agnoscendam nauta industriā, nisi in tempestate. Et
certe antequam aurum nobis in folio enitesceret, tot
aduersitatum ignibus explorari debueras, quippe
... Fuluum spectatur in ignibus aurum.

Quid:

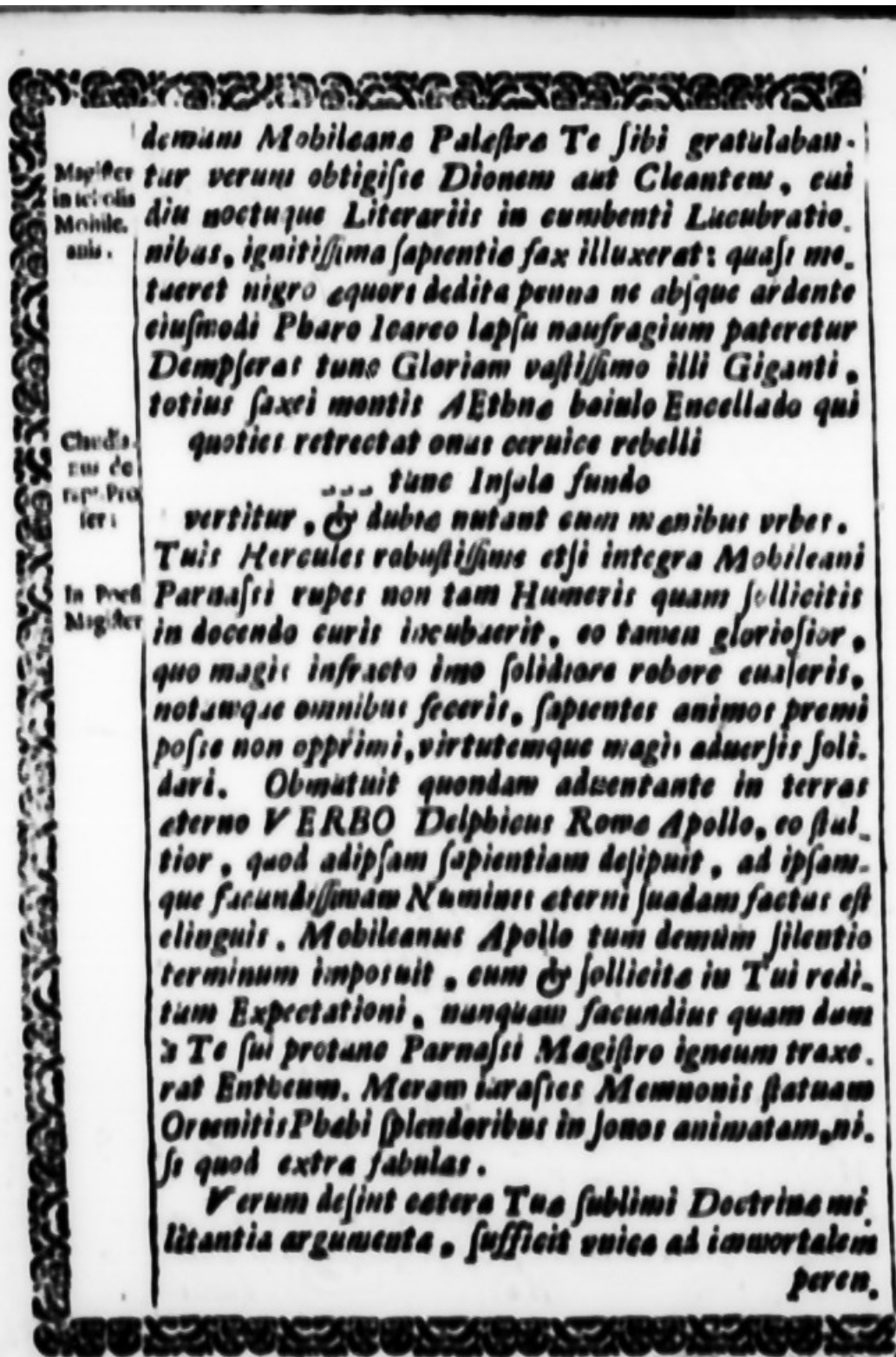
Qua vero in Academia Cracouicensi Tuae Doctrinae
incrementa verissimū Te tunc crederem Gynthiam
maiora indices sapientiae incrementa accipiētem, nisi
quod ex plenilunio Tuae Doctrinae semper in auge-
stantis nunquam decrescere potuisses. Venalic ibi
ceteris

ceteris Philolopbica Laurea, Tuam vltro ambiebas
frontem, quasi suam intelligeret felicitatem & glo-
riã, tam erudito vertice Superbire, nec tantã orna-
menti contulisse, quantum deriuasse. Inest nimi-
rum sua glorio ambitio etiam rebus, vel inde suum
valorem habituris si à magnis mentibus possideantur.
Hoc vnicũ protune in votis Tibi fuerat, emulo spi-
ritu cum aquila Polona progredi, dum nativũ ipsius
ingenium emulatus, irretortam palpebram a solis
ret sapientie radios fixeras. Imò ausim dicere sar-
maticam vluerem, alienis tunc, citra fabulam,
ornatam fuisse Corniculam plumis dum aduentitiis
in Te gloriaretur ornamentis, non quidem quod suis
careret decoribus, verum quod te parem suis iudica-
uerit. Sed ne alieno superbiat, suus iterum Orienti
Phebus illuxisti tanto desiderabilior, quanto sapi-
tiã illustrior, amenam Roxolano Horsfonti, simul
& animis serenitatem vibraturus. Phenicẽses tũc
Borysthenis accolae credidissent Exortum tantis Pla-
netis venerabandos expectare. Ipse Borysthenes Te
redeunte fluctibus intumescere videbatur, ac si alte-
ram Te sibi Xerxem polliceretur, pretiosiores vir-
tutum Compedes sibi iniecturum. Quid si men-
tem gaudentiam de Te reditu animorum Letitiam
Amplissima Illustrium viroꝝ pectora, nunquam
maiores senserant angustias, quam dum tarta de
Tuo adventu gaudia, cepisse non poterant. Ipsa
Mobileana Pallas, nunquam maius hospitalita-
tis Documentum dederat, quã ad adventum tan-
ti hospitis sui eruditi Domini propagatoris. Tum

Redit Ki-
rouiam.

Bz

deman

perennantis gloria auxesim Tua in sacris rostris
 facundia. Periclem Te iam hic (citra omnem
 adulationis hyperbolen:) fulminantem dixerò, nisi
 quod reboantia illa e sacris Exedris verborum ful-
 mina, non montes sed mentes peterent frangeren-
 sque. Picazariesis illa Virgineo sacra honori Fa-
 brica nunquam celo similior visa, quam dum Te
 solem perspicuis sacre Doctrinae radiis sedas vi-
 tiorum nubes dispellentem continuerit. Atque
 tunc secula arbitrari licuit, dum bonum Verbi
 Divini semen Te seminante,

Concio-
 nator ze-
 lous.

Subito frages Tellas inarata ferebat.

Ouid:

Aureis scilicet Tue sacre facundie meatibus plus,
 quam septeno profusissimi Nyli gurgite, humana
 mens inundata, sibi secundam nescem, Tibi glo-
 riam germinabat.

Personat iam publice fame classicum
 Io triumphale

Tibi mentium Victori

Qui in sacris Exedris, ceu in Glorie Theatro,
 ad expugnanda humana pectora,
 Totidem tela vibrat,

Quot quot acerrima subtilium sensuum acumina peroras
 Tot animis valuera infligis,

Quot verborum incisa loqueris,

Hic demum prenobilitis animorum Triumphator,

Nisi quod sine sanguine,

Non sine gloria triumphasti.

Clarissimus in docendo.

C

Quem

*Quem zelus sacrae Doctrinae ardor irradiat.
Hinc non nisi obscurus
Quod dubium omnibus reliqueris,
Vtram Oratorio an Diacono*

P N E V M A T E

*Perorastis
Nonus Rojsis Orpheus,
Nisi quod flexanimo sacrae facundia concantu
Non plantas verum arbores inuertas
Commoueres.*

S E D

*Verbisne, an factis eloquentior sis:
Anceps heres animus.
Idem nempe Tibi fuit in Executione,
Quod in Doctrina,
In opere,
Quod in verbo,
Et ut clarius docere vidererit,
Dicta factis Illustrasti,
Quasi non docturus,
Nisi fecisses,
Nec facturus, nisi docuisses.
Et ubi Eloquentia vis deficere videbatur,
Maiore factorum Energia compensasses.
Nosti nimirum optime illud vatis monitum
Turpe est Doctori dam culpa redarguit ipsum
Et illud
Hi mihi Doctores semper placere, docenda
Qui faciunt, plus, quam qui facienda docent.*

Huius

Hic itaque Poetarum Doctrinae conformis,
 Magnam in sacris Exedris facundiam
 paribus virtutum praxibus,
 Illustrasti, adaequasti, superasti.
 Hic demum Doctor, cui nulla speculatione practica.

Sed ne clarissimum hoc Tuae in docendo facultatis
 Luminare, in occulto quasi patriorū tantummodo
 penetatum radiasse videretur placuit eo nigram
 Inelita Moscuæ Aquilam, vel in sua nigredine Can-
 didam illa trahere. Et certe tam pre-nobile bonum, Co-
 municabile ceteris esse debuit, illumque pro Legato
 Moscuam eligi oportuit, qui non minus publicum
 Commodum quam gloriam adauxisset. Hic demum
 serenissimam Inuictissimorum Moscuæ Cesarum Ma-
 iestatem, cuius intensissimos, quia Casareos splen-
 dores, nomine & re lucidus quia IASINSKI ge-
 minasti Solaribus sese innatam radiis, tum de-
 mum evidentissime præceps in hostium vel pernici-
 em vel terrorem Moschouitica probavit Aquila,
 cum in Te cum rutilantem sapientie Phebum at-
 tonitam protunc fixerat palpebram. Inuidere iam
 tum desieramus suis Principibus Romanis sene-
 cas, Magnisque Alexandris flagyras, cum sere-
 nissimo quoque Principum Moschouiticorum aule
 non impar obtigisses. Ibi demum Herculem Te,
 probasti, dum aurea flexanimis suade Catena ci-
 tro fabulosum antiquitatis Commentum, tot tan-
 tosque animos in stuporem Tuique venerationem
 traxisses. Ergo ne Hercules fortissime Tuo infracto

Legatus
 Moscuæ.

*robori, quod totum in sapientiam abiit, tam in-
 gens Honoris Tibi collati moles in cubuisse non
 debuerat Illi retrectent eiusmodi onera, quorum
 non animus Verum brachia tantum infirmis glo-
 riantur viribus, Equis aut Elephantibus similio-
 res, quid dicit deteriores dixisse debueram cum à
 belluis robore superentur. Siste vos hic vel è
 posthumis Cineribus tricorpores illi Geriones centi-
 manique Typhones certe cu Romano exclamabo vate.*

— — — non viribus istis

munera conueniunt.

*Leonum monstrorumque hoc Laus esto preualidit ni-
 si in Corpore viribus. Anò nus humanus solus est,
 qui brutis nobiliores non efficit, hic si fas enervat.
 si nescias sapientia vires habeat, suum illi
 meritum honoris debetur onus, ut
 • palmari virtute vel ipso pon-
 dere in altius erigatur.*

P Ocoj Lestku wdalcie puszczaśis zawody?
 Jaticy sis po rwyx pracach spodziejasi nagrody?
 Czem tal chybko koniowi slabi puszczaśis wodze?
 Czem pogladkiey barrowne groey scieleśi drodze?
 Czyli przeco je wieki zelazne nastaly?
 Zelazneć jniwo w gorach pośiśnych dác mialy?
 Czyli przeco je ostro droga lubi Engrat?
 Skad icy bieśeć przez groey ledyna oħora.
 Czyli sebyś eym pradzey dobiejal Korony?
 Skad ci kasdy hal w drodze bobieć zaostrozony.
 Czyli je sliśka barzo do honorow droga?
 Przez groey nie tal pracko powinie sis noga.
 Lecz baramna faryga baramne rwe poey/
 Niepotrzebna Impreza talowey ochory;
 Jesli sis do Korony tal barzo rbijaśi.
 Nadaremno sis poćiśi prožno sis wwiyaśi.
 Nite leśeće godnie wawiećie nieśiedziat na Thronie /
 Jesli mu Laurem Madrośeć nie zdobila skronie.
 Trzeba sis z morzem nant wyzwołonych biedzieć.
 Gdy na milyx honorow porćie pragnieśi śiedzieć.
 Ten tylko godnie na Thron wysoli w skapanie /
 Romu wieć przy zasługach Madrośeć kredensie.
 Inaczeć do honorow noga sis powinie /
 Kto na tal sliśkiey drodze madrośećie nie skynie.
 Na swoy wiekšy vpadeł w gora sis wynośi /
 Jesli tego bydi madrym Miserwa niegłoi.
 Niechay ow Rzymśki Cesarz Potenseć waleczny /
 W sławne Kapitolium czyni troć bezpieczny /
 Niech przez posłane bardych nieprzyaćiol głowy /
 Na Cesarstwo w skapanie zwyciżeća surowy /
 Niech krew tego purpurze dodaćie rubryki /
 Koro meśnieće wylaty nieprzyaćiol syki.
 Wbyśto ro zanieće śieby przyćalowey macy /
 Madrośeć tamje nie śiadłafw idneyje Karocy.
 Dacie z woiennym Marszem waleczna Bellona /
 Gdy oraz Pallas z niemi nie bitye zloczona.

Induci-
 tur Lec-
 co Fra-
 dulentus
 per vn-
 cos fer-
 reos in-
 digne Co-
 ronā Re-
 giam in
 meta ac-
 currens.

2 laur

Z Laur tu tryumfalny przedziuchno zwiednicie /
 Gdy go Pallas Kształtym strumieniem nie zleie,
 Zwycięzka Palma w Kupres pradko się odmieni /
 Gdy is na trwawym placu Pallas nie wkorzeni,
 Madrość tedy daleko celniejsza nad siły.
 Ktorey ani śmiertelne rozstraco mogily / (3e/
 Ni czas kłem swym jarłoczny z ziemia zrownac mo-
 Ni okropne Plurona nie ogarnie łofe.
Słaty dyamentowe / krzemienne marmury /
 Wystawione na podziw od samey natury /
 Wszystkie to czas zabawy rowno z ziemia ścieta /
 Wszystkie w ciemnym zagrzebia Teropos popiete.
Sama madrość takim się przywilejem szczyci /
 że iey Aloro śmiertelnych nie wprzędzie nici.
Sama madrość iedyne godnie Thron ośiada /
Sama beriem Królewskim liczne Państwa włada.
Sama niewiadnicszym Laurem zdobi Fronie /
Sama godnie w perłowej iadnicie Koronie.
Z TY ARCHIMANDRYTO godny Infulacie /
 Nieśled ino w Pasterskiej za iadnicą Gacie /
 Nie do inny powierzył Tobie pastoraty /
 Tylko Madrość / ktorey cis rzece płaskowaty.
Ona Ciebie zmlodych łac wypielegowala /
Ona Ciebie Talenta talowe nadala /
Ona Ciebie przymioey remi ozdobiła /
Z Apollinowym Cis Laurem wwieńczyła /
Zni Tobie sam Buryp w swoich ramach kracy
 niewywilkane łacie mogli uczynić wstracy /
Zni mowey Rzymskiego srodkomruczne zdroie
 dalać mogly jarłiwo nasz pilność ewois.
Dlora że świadła samo Literwsko pogonie /
 Jakoś niegdy zostalac w Palladyskim Gronie /
 Wznacznym nasz progresie z nie biegł nawyćigi
Z minowšy niebbalszwa y ospalszwa ligi.
Takie między innemi za iadnicą w madrości.
Jako Kiszyc przy gwiazdach w okropney ciemności.
 Świad.

90

9

Świadkiem jest Orzeł Polski/ Który w bystrym locie
 Wskół by pragnąc zrownać Twey w naukach cności.
 Niech bowiem iak chce latać pod niebem wysoko/
 Niech w słoneczny luminarz swoje wlepi oko.
 Nie to Orzeł co bystro pierzchliwemi piory/
 Samey niemal tylko się obloczyszkiej gory/
 To mi orzeł co bystrym swęj mądrości lotem/
 Z Świadczonostnym Empiru rowna się obrotem:
 To Orzeł Co Pegaza skrzydły obarczony/
 Swa mądrością przenikła same górne strony.
 Daję iestże świadectwo dowodowi memu/
 Krakowskiego przesławne Kostra Akademu/
 Kiedy Twoja w naukach dzielność tak iasniała/
 Ze od wszystkiego Applauz Akademu miała:
 Lecz przywodzić to na plac nie moicy jest siły/
 Czym się cudze Krainy iak nie swym ścycily/
 Dostyc tylko namienić gdy wypisać zgola/
 Blabego Rymorworce dowcip niewydola.
 Wrym raczy niech Apollo Konceptu dodaie/
 Czym się podziś dzień ścycie Korolańskie Kraie:
 Mobileańskie Muzy/ y Ty Apollinie/
 Z wy dwoybarczyszego Parnasa Boginie/
 Czy wasz wdziaczny inż Parnas całe spustoszały?
 Czyli wam wdziaczno brzmiaće struny się porwały?
 Ze wiec Dobrodziciowi swemu jadney nory/
 Dgodnym nie gra Koncentem wasz barbiton złoty.
 Czy snad Parnas Mobily Apollo wrym czacie
 Opusciwszy/ Admeta znoma bydło psacie
 Z ról po nim żalobne nućcie Koncepty/
 Przepłacaie swe dzwiski smutnemi łamieny?
 Czyli wam inż wieśczonego nieśkalo strumienia?
 Czyli żalobne nućce po MOZJLW pienia/
 W gorzlim się też strumienia wasze topi licie?
 Z kopytem Pegaza wryto krynica/
 Całe wetzy zmieniwszy w niey się zaciępiacie?
 Po płaczliwej waszego Fundatora stracie?
 O gdzieś

O gdzie jest KNOWSKIMGO Parnassa Zehladie t
 Czy cis na Elizyjskich Aloro polach padie t
 Czy tam kady ognisty Phobus swemi wlosy /
 Swiactlorodne oswieca Jowisza niebiosy t
 Czy cisz Twego Parnassu Pegasz wiaerolozny (roczny)
 Na przydlastym wniosl barku w gmach Niebios ob.
 Czy cis w rwardym zakryta Teropos marmurze t
 Czy w grobowey cis eai Manzola strukturze t
 O gdyby cie Mobylo slawny Gundacorse /
 Przy pod ziemnym inz dtuzey nieczymaloc dworse /
 Nam na oswie przymocila Aloro niuczyna /
 Zarazbyc sie zmieniszy w szysiel w Heraklice.
 Tak znaczno oplakival rwoich szlot ruina /
 I Gundacy rwoych nadder cieple obalina.
 Oro inz inz rwoy Parnas Rossicy ozdoba /
 Do ciemnego sie wali z roba wespole groba.
 I co sie nim przed czasy Rossys szczytla /
 Teraz z niego grobowe Minerwie mogila.
 Niestychac aby na nim wesołe padwany /
 Lub wdziaczny iaki Ronce od Musz byl zagrany.
 Wszystko sie odmienilo w pochmarne zaloba /
 Wlasnie iak w swym dirocwie szamiala Miobe /
 Przy omierzelney zginionych swoich dziatek chwili /
 Lzami sie zalowaloc sinarne pienie dwili.
 Tak przy Mobicanskim Musz Helikonie /
 Rozda z nich wgorzskoplynnym tez poroka tonie.
 Lecz przestanciej inz placzow rych mile łomony /
 Niech wiec lzami nie plyno wosze dyokreny /
 Inz Gundatora swego opuściwszy mazy /
 Snowa sie do stoczony cofnicie Cyebary.
 Wielko wprowadzic wam szloda wyrzadzila Aloro.
 Rieby w ciemnym zagrzebla grobie wosze szoro /
 Rieby mowis omierzelno zgnitcy ziemi bryta /
 Wloszyla na woszego slownego Mobyta.
 Jednakze moia rada / niech woszego szred
 Nieowstedi bol crapei ofrueny morderca.

Mladie

Macie albowiem Ludzi wczonych ról ólá /
 Skorych tojdy moje bydy wasz drugi Mobyła.
 Oto między innemi **JASJNARJESO** macie /
 Wasz inż tego ku sobie Dobrodziejstwa znaćie /
 Doznateń tego laszi mity Helikonie /
 Gdy przy Kektorstkim toba rzodzil Scypione /
 O iateacie wesoło wren czas Muzy graty /
 Gdyście przy swym Parnassie tego rzodce miaty .
 Doznalyście y wren czas dobroczynność tego /
 Kiedy się z Horyzontu wrociwszy Polskiego .
 Wszystkie swo náro prace wszystkie tojyt óity /
 By się serzył w náulach wasz Helikon mity .
 O iacie tu Apollo masz oddawać djiazi /
 Mile náwdziejczney Lurni rezonuiac djwiski .
 O iacień ma grac winien stokobrzmiace tony /
 Gdyń był wren czas od niego Lawrem wwienczony .
 Czycz nie doznawasz lasz tego y w tym czasie
 O ieroćiaty enego Mobyty Parnacie :
 Wierz mi je nie ról ná rwe inż inż oschle brzegi /
 Hurmem się wala zdroiow Kaszalskich seregi /
 Nieról wod Hypokrenskich wspiensione Kanaty /
 Stawało się ná rwoie Lawrem sure skoty /
 Jako wias Twoy Mecnas obfite Pokrole
 Názwiedniale Twe leie Helikonskie pole .
 Przynay bowiem skob to masz mity Apollinie
 Be twoy Parnas nie iaczy do tych czas wrniet
 Przynay kco ob ofkarnicy ciebie broní strá ryt
 Kco modrami óis do rad wspiera Liceroeyt
 Kco wias oto wszystkichmi óilami się trudzi
 Byó miał zówsze przy sobie nárazonych Ludzi
 Jego to masz przypisac skaranis y pieczy /
 Ó jego modrych przemysslow te się djicis rzeczy .
 Wias inż Mobyłcańskie Muzy owdowiale
 Óá róle Dobrodziejstwa ku sobie niemale /
 Rznicie náwdziejcznych Lurniach wesoło balery /
 Zplaczorodnym Chrenom oddawšy walery .

Na Parnąskim wesolo zęgraycie spinaćcie /
 Dobrodzicia swoiego sławieć powijem ówiećcie.
 Lecz czy ryłkoj zrey miary nieómierzelna chwala.
 Ten wasz Parron zasłuzyl muzy zaieroćiałe /
 Na on dosyc Talentow / ma wrodzone encery /
 Z od samey natury wspaniale przymioy /
 Czego trudno waszemu zwartlonemi glosy /
 Godnie iako nalezy wynieść pod niebioy.
 Stęgnulo iego djelnosc w Roznodziejystkay mowie /
 Ktoraj zwas mile Musy dostatecznie powie /
 Niech się Demosthenesem chelpio Greckie strony /
 Niech Asymkic Culliusa wynosza Tryony.
 Ktorych wytworna mowa iako moc miewala /
 De ná óffens y myśli Ludzkie krepowala /
 Mialo swych Culliusow yni Korolanie /
 Ód Demostenesa im sam **JASNY** stanie.
 Swiadczą to same Pánskie w Rosskay ówiatnice /
 Swiadczą niezwyćelzone Moskiewskie stolice.
 Swiadczą Cerkiew Pieczarska cudami wstawioná /
 Honorowi Przeczyskay **PATRZ** poówisconá /
 Ktora ween czao naybarzkiej Niebem się bydy zbalá /
 Gdy waley iego náuka wpysskim rozianialá.
 Z iak przysny zasbroćci choc wskyd starzsy z czolá /
 Czy Pasterka Ten godnosc nie zasłuzyl zgotá /
 Przysny / czy niestusna rzecz by iakie przymioy /
 Nie wiadniciocey chwaly zbobit wieniec stoyt /
 Z troszby iakie perly nie wpráwial w Korony /
 Kto by w ódnie Luminora chował zápalony.

Sed non solum axat infracto sapientie robori,
 tanti bonoris bajulus inniteris, Heroules Ho-
 norate. Insunt Tuo forti animo ad eiusmodi on-
 era, quot quot virtutes, totidem Inexantlati ne-
 rui. Infamem Tui lapsum nunquam permisiuri.
 Eminent hinc inter cetera enervari nescia Tuae men-
 tis robora, ceu sol inter sidera non humile Laudis
 argumentum Tuae

HUMILITAS RELIGIOSA,

Hic iam pbalerata Tuis in decoribus Suada hu-
 miliori progredere passu, ubi Humilitas Tibi
 materia, Antistiti individua comes est. Arro-
 ganti sublimioris sacundie neas hinc incedere co-
 stituro, ubi insensissima arrogantia hostis humili-
 tar, aduersantem superbia fastum aut pellit aut
 fugit. Nec in altum iam tibi penna hinc euolare
 licet, ubi gravitas pondusque materiae sublimia
 petere vetat. Nisi forte vel inde in altum te ca-
 lame attollere presumis, quod tibi ipsa virtutum
 Princeps Humilitas non humilis est scribendi ma-
 teries. Non me equidem lateat, Praeses Illustris-
 sime, quod etiam hanc exilem non tam panegyrius
 quam debitum supplicium Venerationis Vectigal
 Tuae egre ferat humilitas, nullius unquam indiga
 laudis. Nihilominus tamen spectandum est, tam
 quod Tuae modestia pati potest, quam quod virtu-
 tibus debeatur. Maiora nunquam Tui Animi sub-
 missio meretur Encomia, quam cum illa detestetur. Tu
 demum sacundissima in Tui Laudem, posteritatis

ora

ora vendicas. dum pro tantis virtutibus unicum
 duntaxat pascis silentium: Magno fateor auda-
 cia etiam me hoc arguit, quod hanc insensam tuo
 humilitati Encomiasticam paginam, Tuo Nomi-
 ne cobonestare ausus fuerim, non ignarus, illis
 tantum opportunas esse panegyres, quorum tur-
 pia facta pulchro Encomiorum pretextu necessari-
 um est adornare. Sed vel exinde luculentius Tuae sub-
 missionis documentum patebit, Praeses Illustrissime,
 si hoc exile venerationis meae folium minime pe-
 rosus, solitam tantis ausibus dederis veniam, Eo-
 licentiosius hinc agere licuit quanto facilius huic
 audatis venia, a submississima Tui mensae sperabatur.
 Tanti nimirum ausus veniam mihi pollicetur, illa
 Tua Humilitas qua Religioni decus, Tibi gloria,
 omnibus Exemplar praesto fuit. O Te Erythreum
 unjonem, qui cum tanti sis pretii, in vilissima Re-
 ligiosa submissionis concubalates. Non tibi tanta
 animi dotes fastum pariunt, non te tantarum
 scientiarum Entibus inflat, Neque tanta sapien-
 tia sublimitas in altum extollit.

PORTENTA RERVMI

Ceteris vix tota sufficit vita
 ad hoc vnum

ut discant vitam contemnere,

Et cum rudem coram naturam

Melior artifex Doctrina perfecerit,

O quam turpiter magnas Ingenii virtutes
 paribus arrogantis equant vitiis,

Tvgi.

93

*Tyridum marmorumque more,
Maculas inter sua decora ostentantes
A surgunt in altum, (liceret
Quasi non alia Incrementi ratione magnos esse eis
Nisi elato superbia fastu attollerentur,
Tum demum minimi,
Cum sibi videantur maximi,
Ipsa sua Gigantea magnitudine Pigmei,
Nec unquam rudiores magis,
Quam cum se eruditissimos iudicauerunt,
Ab ipsi Doctrina splendoribus,
Insames ducunt superbia Ecclipses
Tum demum stultissimi,
Cum virtutum Magistro Humilitati
parere nesciant.*

*Sed perge superba frons quo te tua vesana impellit
arrogantia, incede sublimi Coturno,ingere sa-
stuofo ambitu nubibus verticem, mibi crede ultra
ceteros licet Tibi eminere videris, non tamen ultra
lapsus. Disceres hic utinam obsecata iu Tuam
perniciem arrogantia, quam periculosa sint subli-
mia, magisque precipiti Casui obnoxia, quippe.*

*Ocius ventis agitatur ingens
Pinus, & celsa graviore Casu
Decidunt Turres, feriunq; summos
Flumina montes.*

*V erum mirari desino, (tollitur
Quanto cuius quisq; levior, tato facilis in altu at.
Lancie insar.*

Cuius

Horatius

*Cuius alterutra pars vacua sursum,
 Alterutra metallis onusta deorsum tendit.
 Magni ponderis haec est natura difficillime in altum
 Nec Tibi dispar est Ingenium (erigi*

PRÆSES ILLUSTRISIME

*Cuius tanto profundior humilitas
 Quanto maioribus onerata & ornata dotibus,
 hoc felici pondere deorsum premitur.
 Onerario naui Te osimilem crederem,
 Quo nunquam profundius natat,
 Quam dum pretiosis mercibus oneratur
 Fortunatas Honorum Insulas & Insulas
 Quidni tutissimus attigisset
 Tāto enim validius ratis naufragos retūdit fluctus,
 Quanto profundius secat equor.
 Verum absiste penna.
 Extra vires hio Tuas est.
 Tantam animi metiri profunditatem,
 Nisi forte velis ipso Casu leareo
 Hanc humilitatis abyssum venerari.
 Loquatur hio ipse Contemptus Honor,
 Et suam iniuriam.
 Et sui Contemptorem Antistis Animum
 Nunquam honorarios magis fasces merebaris*

PRÆSES DIGNISIME,

*Quā cū illos in Collegio Mobiliano ultro spreueras
 Tunc vel maximum Honoris illorum extitisti.
 Cum cum effugisses,
 Nunquam varior Honoris Magni,*

Rectore
 am digni
 tatem vl
 tro relin
 quit in
 collegio
 Mobilia
 no.

quiam

Quam cum magnus esse renueris
 Nunquam Tu Tibi clarior visus
 Quam cum prinatus in Piccariensi Claustro lateres
 Tum demum praesse Tibi videbaris,
 Cum ibi subesse elegeris,
 Nunquam Maior Dominus
 Quam cum Ancille Domini famulus,
 Hoc ipso imperare arbitratus
 Quod pareres. (gisse,
 Nec mirū te ad Cripas Divorū magis vivere praese.
 Quippe haec est natura metallorum Tbesaurorumque
 In altis specubus Latuisse.
 Cenobium Diui NICOLAI
 Nunquam Tibi minus gratum
 quam cum gratiam in conferendo honore prestitisset
 Contemptus tunc quosdam obtulisse tibi videbatur,
 Dum Honores conferret. (ctantia
 quanta tunc cum pertinaci Honori tibi suis Relu.
 Certe praevaluisset tua resistantia omnium suffragiis
 Hisi suo Nominis in Ethim VICTORIA NICOLAVS,
 Te protune omnium votis Rebellem enicisset,
 Palamque fecisset
 Honorem vmbra instar fugientium esse sequacissimu
 Quamquam Dignitas & si fasces Tibi dederat,
 Submissionem eripere nequiverat.
 Etiam enim cum in honoribus ceteris praesuisset,
 Par omnibus fueris,
 Hoc tantum ceteris maior,
 Quia melior.
 Plerisque honores vulgo transmutant mores,
 quibus

inuitus
 adhibe-
 tur Prae-
 laturae in
 cenobio
 De Nico-
 lai.

Quibus ultra Cōmune mortalium sortem euectis,
 Omnia cum liceat non licet esse bonos.
 A Te procul hac probrosa Metamorphosis
 Qui non minus Hominem Te esse,
 Quam Hominibus præesse noueras.
 Quanta Tibi Eruditorum Caputum veneratio!
 Ut palam sit.
 Quot quantisque ipse sis instructus scientiis
 Qui sic amas alienas.

ERGO IAM

Pertinacissime fugentiū Honor, (bus innodatū
 Tene Tuū Cōtēptorē aureis nūc Pastores Dignitatis cōpadi
 Contēptq̄ tuos aliter ulcisci nec debueras nec potueras
 Nisi sic Tuū Transfugam mancipasset, ^{giturū}
 Ligauerat olim gēmea torques Tyriq̄ populq̄ Herculē à se su.
 Tu Honor iniuriarum Tuarum ultor equissime,
 Tanto neruosiū hunc illiga **HERCVLEM**,
 Quanto magis tuis reluctatur vinculis,
 Vel ipsos Gorgios nodos,
 Lematissima Ingeniū acie solaturus.

Darmo się w same Nieba pnieć Cedrze wysoki/
 Darmo dumny wirszolkiem sięgać aż w obłoki/
 Teżeliś nad innymi Drzewy władac chęciwy/
 Darmo sobie przywłaszczasz te prerogatywy/
 Moja rade lepiejby poniechać tej dumy/
 Choć skoro tylko nagle wstano wiatrow gumi/
 Eżtore się wyfornia na cie z dylkiej strony
 I burzliwym nagle wichrem przykre Aquilony/
 Aż wnet twoje galeje Małem wwieńczone/
 Wkłócie się rącząc musio gwałtem obalone.
 Wiesz lepiej się nad inne niewynosić drzewo/
 Boć zwyciężynie pokora swoja folga miwa.
 Iniby Jowisz strasiny na krzemienne ślasy
 Trojskie często ciśkal piorunowe strzasy/
 Kiedyby swo zachwalo nadare hardości
 Niebiosom niegrozily swoia wyśokości.
 Placzo iśćże do rych czoś Heliactis Cory/
 Phaeonca ruiny z Empirycy Gory/
 Jazzy wciejkiej Ibarus niewoli Nepeuna/
 Gdy mu pierzchliwe strzydła zgotila fortuna.
 Lecz nalkogoj narzekac w tego wstawiac winat
 Ze tal strasno swoy zguby ponieśli ruinat
 Niewylacrywac bylo Ikarze zachwaty
 Aż pod samego Nieba ogniste wpały/
 Jest ci woskowemi strzydly obarczone/
 Niewielkim ciś nieboje śarbem nadarzone.
 Orty lubo bystreml oparzone piory/
 Tylac lednat niesmielo storey Niebios gory/
 A ty swojku śleciwsty slabe strzydla ewoie/
 Pragniej wlecieć aż w same Empira podwoie.
 Lecz y ty Phaeoncie nie mody w tej mierzet
 Boć ognisty was padzil ponaywyjśney spherze/
 Trzeba bylo na talley niebespierzney drodze/
 Koczemu Pegasowi ścisley erzymac wodze/
 Niechby byla porywczoss hamalcem wicra
 Wiatrogonnygo, w chyblim locie Pyrocenta.

y dno
 210mo.

Z Komosiwy Phlegon spuściłby był strzybia
 Niechby go skłowe trzymały wadziła/
 Coż było porym w gora Fryzy podzić lorne/
 Traktem było swyczajnym kierować obrocie/
 Twy ognistej karecy wbystrym biegu kolo/
 Pewnie byś wre Ruine niepopadł był zgola.
 Ale kiedyś wysoko wyciełdział nad miara/
 Stajano ponosił dumney twej Impresy kars.
 Tak ro gdy kro wysoko z presumpcya iedzie/
 Własnie iakby po siłkim postapował iedzie/
 Tak swyczajnie wyniosłe myśli poplacała/
 Takie sceny Tragiczne ten Epilog mała.
 Lepiej daleko niżkim gdy kro torem chodzi/
 Choć podnie z niśta przecie niecał mu sąskodzi.
 Niechayże dumnym podem wyleci wysoce/
 Pewnie porym upadłby koadi pogruchoce.
Coż tu rzec o JESJNERAJNI godnym honoracie &
 w Ciele wśedzie Rossiey sławym Liceracie
 Czy podobno you myśl harda w sobie rzymał
 Czy także presumpcya iaká go nadymał
 Przy rólowych calentach przy rólkim roguniis
 Juszy sta drugi wbystet wśwey sąropił dumie/
 Dares by w Debelowe strzyda wloc przybrany/
 Wylorywał nad siama wyniosłe Libany.
Z tu im sta wspanialisze przymioły znachodzo/
 Tym rej wiśtśa onema submissie rodzo.
 Własnie iak w Hesperydzie plodonosne drzewo
 Im krore frukt obfity pospolicie miawa/
 Tym rej głabicy korzenie swoie wśtemi szepi/
 Tak tu czym wiśtśe Cnoey kszewio sta naylepi/
 Tym głabły mała w Jego Fundamene pokręce/
 Acoro w Jego sirdaczym rezydnie Dworze.
 Dabnego mu nieczynio wśtracu do polory
 Tak wysokie w sąstogach nabáne honory/
 Na kłorych z szczytnego on przymusa iedzi/
 Dabno go ombiczo do nich nie uprzędzi.

Śmiechy

15.

Sameby tu orakley pokorse ōwiadczyly
 Osirociato Musy słownego **MOJLJ**
 Gdzie nā żadne starzeństwa niebedac skwapliwy
 Same Rektorskie wygardził tam prōrogacywy.
 O iak wren czas Minerwa nābawil żalōci;
 Kiedy przy niey Rektorskie pogardził godnoāci;
 To to Ale Heroiczny bez pochyby godny
 Bygo wpisał w swe Księgi Olimp ōwiastorodny/
 Pogardził wysokiem dygnitarstw spladory
 Dobrowolnie bydz służy z Pana dla pokory
 Lecz y żrad poznać iego pokorno natury/
 Gdy nā ōwiato Nikolska godnie Prelatura
 Jednostaynym byl glosem od wyszskich obrany/
 Gdzie ypornie rzucāiac ten honor uadany.
 Nie inż ambicyami iako to wiece bywa/
 Lecz Kontemprem zwyczynie Honorow nābywa.
 Ale orym obōrniey inż mowic uiczerzba/
 Bo iak w iasne południe ognistego Pheba
 Darmo palcem skazywad tāk y moie Rymy
 Nādaremne sa orym co wyszscy widzimy
 Lepieyby tu brać przyklad/ ā do rākicy Cuory
 Wnastādowanu pilney przykladāc ochory.
 Wiac inż słuſnie Pasterkie Oycze Pastoraty
 Dā tāk znaczne przymiory Tobie sū dostāty.
 Jakobowiem ciazarem Palma nāciſniona
 Barzley bywa znatury wygors wywyſſiona.
 Tāk y Tego ma godnoāc porylać wysoā/
 Kogo sūchylā iak palma pokora glabolā.

Sed

Sed quid ego **HERCVLEM** in Exigua tabel-
 la depingo? **Digitum** satis est cum celeberrimo
 illo **Pictore Apelle** expressisse, unde facile agnos-
 cetur **Gigas**. **Herculeam** netiri proceritatem exi-
 gua **Calami** breuitate quis vnquam ausus fuerit?
Meberele baud tanti est **Attica Minerva Noctua**
 vt apertam in solem pupillam figere valeat. **Ex-**
tra vires illius est, quod infra **Tuas HERCV-**
LES validissime, cui tam facile est oratoriam vini
 superare, atque portentosa illa plusquam **ter-**
nea paludis monstra profligaste. **Tacco** hic tuam
Religiosam Pietatem, qua tantum profecit apud
 ceteros, vt nihil discere velint, quod non **Tua** il-
 los doceant pietatis **Exempla**. **Præteribo** sollici-
 tam illam in restaurando **Diui NICOLAI** **Canobio**
Reconouiam. **Hic** demum **Herculem** **Te** luculenti-
 ssime probaueras dum tanta mole lapsura, non
 tam impaudor, humeros quam auream, manū sup-
 posueris. **Erexi** illi **Turrim** nunquam altio-
 rem futuram, quam cum à tali stetit **Architecto**.
Et certe **Diuo Nicolao**, hoc est **victoria**, aliud
Trophaum erexisse nec debueras nec potueras, nisi
 portam triumphalem, vt faciliorem accessum ad **Te**,
Tuique pectoris penetralia monstrasses, **Tantum**
instaurasti Portam ingressuris? **In** hoc dubium
 reliquisti, vtum illa **fabrica** vocaliter sit à **Cam-**
panarum ere, quod continet, an ab illo quo stetit.
Dilatasti **Canobium** illud maiore spatio, vt doce-
 res magna proceritatis **Contentum** in exiguo **Con-**
tinente **Latere** baud posse. **Præter** mitto etiam hic
 Tuam

52

Tuam sedulam circa Libros assiduitatem cui tan-
topere annexes, vt cum Mortuis Tibi Con-
sortium quoddam inesse videatur, ne vel inde sis
immemor, Bene mori. *Quanquam nunquam
male moritur quisquis bene vixerit. Quippe etiã
vita hæc Allegoria est, non alium post bona ope-
ra desiuere in Epilogum nisi optimum.*

Solamego hic Tuis silere nec debeo nec passa, prodigã

INSTUDIOSOS LIBERALITATEM

Corruit iam hic mea venerabunda Suada Tuos ad pedes

PATER MVNIFICENTISSIME,

Aures querit in pedibus,

Quia non Verbis sed veneratione sacundier est.

Nunquam altius assurrexisse sibi visa,

Quam cum Tuum iaceat ante Conspectum.

Nunquam ornatior. (sit.

quam cum Tui sublime vestigium ipsi pro Diademate

Tum demum limatissima,

Cum Tuis atteratur pedibus.

Ambiant ceteri sexcentos Patrum Pedes

Vel intanta pedum multitudine futuri Claudiani,

Mea suada non alios querit pedes.

Quam Tuos,

Nunquam gloriosius in gresura

Quam Tuo innixa poplite.

Et quid ni venerabunda procumbat ante Te

denius solius aurea manu habet, quod stare possit:

Toties nimirum aurea manu eam erexisti.

Quoties coram Te collapsa fuerat.

Nun.

Nunquam liberior à ruinis,
 Quam cum in Tuo Conspicui rueret,
 Hic demum paradoxum
 Quod ipsa coram Teruina, altior extitisset, (imbre
 Eluat hic turpè mendacii labè Antiquitas vel ipso aureo
 Quem nascente Pallade decidisse prædicat.
 Vertor imber aureus toties meam Palladem irrigat,
 Quoties Tuo liberalitatis munifica soluantur ostia
 Nec certe suo Nominis in Ethymio Platanus,
 Inquantà cunque doctrina amenitate effloruisset,
 Nisi aureis imbribus à Te inuadaretur. (pullulasse arbitror
 Pos. sirianā arborē hīc vel maxime in Philosophica arena mihi
 Quod munifico Tuo manus Latices irrigaretur.
 Fecunditatem Ingenii quidam sperest
 Vbi tanta beneficiorum exundantia accesserit
 Nisi sorte inde steriles Alumnos Tuos putaueris,
 Quod vna sint Marmora,
 Quibus Sanctior extra fabulas Deucalion,
 Toties vitam dedisti
 Quoties aurea perituris anima inspirasti. (porrexit
 Quotquot beneficia suis Alunis tua munifica manus
 Totide perennaturus gratitudinis insculpsit characteres
 Vixit his Marmoribus, an Nemnonis Lapidibus
 Tuam Munificentiam eternum Locuturis.
 Nec iam lesus tantummodo verū & beneficus scribit in
 Tanto profundius (marmore,
 Quanto maior vis inest auro
 quod perumpere amat saxa potentius
 Ictu fulmineo (habuisses
 Et quidni nos alunos tuos celerrimos olim in Tua obsequia
 qui

quibus aureum presto calcar fuit
 Sed nec inde in Tuos nutus tardi esse possumus,
 quod nos tibi olim seruientes literaria penna assiduo ad
 (bibebas

ICAROS VERIORES,

Nisi quod nō in pōtū verum eorum Te exundāte munificen-
 cadere nobis pronum sit. (sic Nilo,

Ad altiora nos tunc formasse quis Te deneget?
 qui nos continuo penna aptauerat,

Tanto altius postea subuolatu-
 quanto sublimius Literaria penna euolat.

Habe igitur nos in Tua obsequia Velocissimos,
 quibus tam aureos stimulos quam Literarias pennas

ADMOVISTI

N Tęch swoia chlubi Trabiá dole /
 Ze Perlorodne wylewa Pakrole /
 Tęch wierzney sobie danł przywłajęzo chwaly /
 Ze się złotemi wspięła Kanaly.
 Tęchay nabywa zrod v ówiára wagi /
 Ze się złotemi oroczyła Tągi /
 Tęch Hydasz drogi zrod nówwiecie slynie /
 Ze perlownemi strumieniami plynie /
 Tęch Hermus wšyſtet zárápia się wchwale /
 Ze zlotoplyne zwyłi wybucháć fale /
 Tęchay y Ganges swe wynosi brzegi /
 Ze się zlotemi zápienia feregi.
 Amoy Apollo przy swym barbionie /
 Z przygromadnym Musz Parnastich gronie /
 Patroná swego **IASIUSIUSO** głosi /
 Jego ná kurni swym tonem wynosi.
 On mi iest Pakrol / On Ganges perlowy /
 On mi iest Hydasz / On strumien Hermowy /
 Z cokolwiec nam / mily Apollinie /
 Drego to Hermu wšyſtko ná mis plynie.
 Nie sam iuz Rzymſki Horacy v ówiára /
 Wyſtawiac badzie swego Mercúda.
 Głoshieyſza moicy Cyra Palliopy /
 Poydźcie zá swoim Mercúdem wteropy /
 Głoshac go do rad potad ówiecna zorzá /
 Wynitac badzie z bezdennego morzá /
 Z potad Tyrane z Hesperyſkiej zoni
 Koczje wozniki przez Niebioſá goni.
 Potad Syzytus po diáſkim droczeniu
 Ná Reufazowym nie diadzie kamieniu.
 Poti Nepranus Tancátowe głoby
 Vchodzaczemu nięgáóí wody.
 Przez zrod niepomy Leczyſki strumienia /
 Co ſreca Ludyſie ropiſz wſápomnienia /
 Chooby en cwoie niepamiatne óity
 Z ſimym się ſtygiem Placóno zlotyly.

Chod

Biewsiac gloce z pieszczonych raku fale /
 Wyśmy w nauce krzewili się cale.
 A rat już teraz Apollinie miły
 Wszystkie wzruszywszy co masz w sobie śily /
 Memu Patronu za taką pieszczod o o /
 Niewdzięcznobraźmiacy Lu:ni es gray uoza:
 Niechaj ci Wyże na nowym Honorze
 Jasnofortunne zawięże świeca zorze /
 Niech smutnych ciemni niefortunney nocy /
 Tyran nie wiezie w perlowej Karocy.
 Niech ci jasnego na każdy dzień Phoba /
 Wypogodzone prezentuia Nieba /
 Niech tak najdłuższe Labadzie Twe Laca
 Pomysłnych poćiech zdoła alternara.
 Niech Ci na chybkim swym kole Fortuna
 Pomysłnych poćiech z kolchi wiezie runa.
 Niech w każdy moment niech ci w każdy chwile
 Wypogodzonym czołem świeci mile.

Sed Laetata tandem rudis Oratoris penna Tuas
 Hercules Honorate, terminales querit pyra-
 mydes non plus ultra inscriptura. Solut hic pro-
 pensissimus in Tui venerationem animus, verus est
 Agonotheta, dum finales praetergressus me-
 tas, nullor suo in Te Amori scopos
 inuenit, tunc non nisi Termi-
 nalem inuenturus Laps.

dem cum &
SEPVLCHRALEM.

F i n i s